

ЛОРЕТ АН УАЙТ ПИСМА ДО ЕЛИ

Превод от английски: ganinka, 2015

chitanka.info

— Аз съм Ели Уинтърс, вашият водещ всяка петък вечер в единайсет, а вие слушате „Вашето обаждане“ по SKNW 97 AM. — Ели посегна към пулта и пусна музика. — Последната песен е за Марсиа. Самолетът на сина ѝ е бил свален над Ирак през 1991 г. Капитан Ник Морган все още се води безследно изчезнал.

През шумоизолиращото стъкло на студиото виждаше продуцента си Мичъл, който преглеждаше последните обаждания. Пултът на бюрото ѝ показваше няколко, които бяха на изчакване. Погледна към часовника в студиото — не всички щяха да се включат тази вечер.

Започна постепенно да намалява звука на песента, като заговори в микрофона:

— Въпреки че целта е да не изоставиш никой зад себе си, реалността на войната е, че понякога нашите герои не се прибират къщи. Понякога изчезват по време на мисия или стават военнопленници. Тяхната съдба е неизвестна. Но ние няма да ги забравим. — Замълча, мъчейки се да държи дрезгавостта далеч от гласа си. — Няма да спрем да се опитваме да ги върнем у дома. Искам да благодаря на всички, които се обадиха в нашето предаване тази вечер, в този последен час на Деня на военнопленниците и безследно изчезналите, за да споделят с нас спомените си за изчезналите синове, братя, бащи, майки, дъщери и сестри — тези, които направиха крайната саможертва за да пазят живота ни.

Тя увеличи звука, свали слушалките и потри лицето си с ръце. Бяха изминали почти петнадесет години, но все още се разчувстваше. Някои рани бяха прекалено дълбоки, за да зараснат. Защото без да сложат край на разследването и без да се знаеше какво се е случило, винаги щеше да има зрънце надежда, заровено дълбоко в сърцето ѝ — може би той е жив, може би ще се завърне у дома. Това съмнение бе формирало целия съзнателен живот на Ели, независимо дали го искаше или не.

Мичъл ѝ направи знак зад стъклото, питайки я дали ще приеме едно последно обаждане. Тя кимна, посегна към бутилката с вода и отпи глътка. Когато песента свърши, отново сложи слушалките и дръпна микрофона по-близо.

— Това е „Вашето обаждане“. Аз съм Ели Уинтърс, имаме време за още едно последно включване.

Погледна към монитора си. Следващият слушател бе Макс от Форт Орчард, но телефонния код не бе фиксиран. На негово място пишеше: „Военноморски пехотинец, ветеран“. Нещо в нея се успокои и тя натисна входящия бутон.

— Нашият последен за вечерта слушател е Макс, ветеран от военноморската служба, от Форт Орчард, нашето малко специално кътче в тихоокеанския северозапад. Кого искаш да почетеш днес, Макс?

За момент се възцари тишина.

— Давай, Макс, в ефир си.

Отново тишина, и след това...

— Ели... ти ли си? Ели Джеймс?

Гласът му бе груб, дрезгав, с акцент от Северна Каролина, и споменаването на моминското ѝ име стовари миналото върху раменете ѝ. Пулсът ѝ се ускори.

От другата страна на стъклото Мичъл направи бърз знак през гърлото си. Но Ели вдигна дланта си, пленена от нещо, което не можеше да обясни.

— Давай, Макс, има ли нещо, което искаш да споделиш с нашите слушатели?

Той прочисти гърлото си, но когато заговори, гласът му все още бе дрезгав, а думите неясни.

— Бях заловен на вражеска територия преди почти петнадесет години. Бих искал вашите слушатели да знаят, че когато си военнопленник, държан в плен в някоя дупка, простата вяра, че някой вкъщи не те е забравил, че все още те чака, че все още те обича... — замълча за няколко секунди — ... това може да те запази жив, да те върне у дома.

Тя се втренчи с празен поглед напред, ръцете ѝ стискаха бюрото, а гърдите ѝ бяха изпълнени с толкова силно и болезнено чувство, че едва забелязваше жестикулиращия Мичъл от другата страна на стъклото, който ѝ показваше да приключи разговора и да закрие предаването.

— Наредих маса за двама — каза тя, а гласът ѝ бе изпълнен с емоция. — С бяла покривка и една червена роза. Сложих флага на военнопленниците и безследно изчезналите на гърба на стола му. Пригответе специална вечеря. — Погледът ѝ се замъгли. Стисна здраво

ръце, насилвайки се да продължи. Червената лампичка на телефона от лявата ѝ страна показваше, че Мичъл иска да говори с нея. — След това запалих свещ, седнах и вечерях с него... така че да не му се налага да яде сам. Аз...

Сълзите покапаха по бузите ѝ и тя не бе в състояние да продължи. Мичъл пое контрола от своя компютър и пушна нежните, самотни ноти на *Amazing Grace* изпълнявани от тромпетист. Докато музиката вървеше, Ели седеше в звукоизолираното студио, взираща се в нищото, а сълзите се търкаляха по лицето ѝ.

Само по боксерки, Макс се облегна на таблата на леглото в мотелската стая и затвори очи, слушайки чистите звуци на тромпетиста, свирещ *Amazing Grace*. Тя си спомни.

Чудеше се колко дълго бе чакала, преди да се омъжи и да продължи.

Изпи последната глътка уиски. В стаята бе прекалено горещо, понеже термостата не работеше. Но той бе свикнал с жегата, с тъмнината и затворените пространства. Уискито отнемаше вниманието му от неспиращата болка.

Всъщност колко дълго бе приемливо да се чака? Петнадесет години? Десет? Пет? Завинаги?

Смъртта бе по-лесна, даваше ти край. Но никога да не знаеш и да се чудиш бе най-лошото проклятие, като вечни мъки в преддверието на Ада.

Той отвори очи. На скрина в другия край на стаята лежеше кутията — причината, поради която бе дошъл във Форт Орчард.

Искаше да ѝ я даде днес, точно на този ден, който значеше много за него. Но полетът му закъсня и той се регистрира в мотела с намерението да я потърси утре.

Тогаво пушна радиото и чу гласът ѝ — спокоен и дрезгав, който му напомни за джаз, задимени барове, кабаретни певици и уиски. И колкото повече говореше, толкова повече се убеждаваше, че това бе тя, Ели Джеймс. Не знаеше, че води нейно собствено предаване.

Беше неспособен да се спре и да не се свърже с нея на този ден, като ѝ се обади.

Затваряйки отново очи, той потъна в мрака и се върна обратно в проклетата дупка в джунглата, миризмата на урина и повръщано нападна ноздрите му, както и изгарящата болка и писъкът на маймуните в тъмните дървета. Пулсът му се ускори, а тялото му се изпоти. Започваше да вижда разни неща в сенките на мотелската стая.

Извика в ума си образ — Ели на деветнайсет. Кестенявата ѝ коса мека като коприна, златистокафявите ѝ очи изпълнени с мистерия. Гладкото ѝ голо тяло под ръцете му. Пулсът му се успокои, а гърдите му се изпълниха с топлина и доброта.

„Скъпа Ели,

заспах с глава на гърдите ти онази последна нощ, в която бяхме заедно, нощта, в която ми се обрече. Почувствах го толкова близко, толкова сърдечно, че прогони демоните в мен. За един кратък миг не исках да тръгвам. Може би това бе предчувствие. Не исках да те загубя...“

Вратата на студиото се отвори.

— Ели? — Изпълнените с безпокойство очи на Мичъл бяха широко отворени. — Добре ли си? Какво се случи току-що?

Тя свали слушалките, посегна към кутията с кърпички на бюрото, издуха носа си и се покашля.

— Съжалявам, Мич, изгубих контрол над емоциите си за момент. Годеникът ми бе взет в плен преди почти петнадесет години. Последният слушател... той... — Нещо в нея се стегна и сълзите потекоха отново. — Мислех, че е той. За един проклет странен миг помислих, че е жив и се връща у дома. След толкова време. Не мога да повярвам, че ми се случва това.

Мичъл сложи ръка на рамото ѝ успокояващо.

— Много съжалявам, не знаех...

Тя поклати глава.

— Всичко е наред. Не обичам да говоря за това, но точно по тази причина исках да вода предаването тази вечер — знам как се чувстват.

Бях на деветнайсет, когато получих известието. Той бе тюлен, на двадесет и три, когато хеликоптерът му бе свален по време на рутинно обучение в Аденския залив. Казаха, че било инцидент. Открити бяха телата на осем тюлена, а останалите четирима бяха обявени за безследно изчезнали. Името му бе Флин Трейбърн. Срецахме се още в гимназията, но родителите ни така и не разбраха. Баща ми бе свещеник — имаше някои странни идеи, затова го пазех в тайна. Флин постъпи в армията на седемнадесет със съгласието на дядо му, който му бе настойник. — Тя си пое дълбоко дъх. — Щяхме да се женим, след като се върнеше от това последно назначение.

— Но не се е върнал. — Тя поклати глава. — Последният слушател те попита дали си Ели Джеймс.

— Това е моминското ми име. Не съм го използвала от седем години. — Засмя се, опитвайки се да се отърси от зловещото предчувствие. — Вероятно някой откачалник е потърсил в Гугъл за мен. Не съм трудна за откриване.

Мичъл не отвърна на усмивката ѝ.

— Бъди внимателна, Ели.

Ели напусна студиото и се потопи в септемврийската нощ. Беше студена, минаваше полунощ и гъста тихоокеанска мъгла се надигаше от океана. Корабна сирена прозвуча някъде навътре.

Загърна палтото си, а влагата овлажняваше косата и лицето ѝ, когато се отправи към колата си. Седна в нея, запали я и докато чакаше да загрее, извади мобилния си телефон и листчето, на което бе записала номера на последния слушател.

„Бъди внимателна, Ели.“

Мичъл бе прав, трябваше да мисли за безопасността си. Късните предавания по радиото привличаха странни слушатели, особено тези в петък вечер, а водещите получаваха добър дял от преследвачи.

Потърка листчето, припомняйки си защо бе пожелала да води петъчното вечерно предаване. Откакто ѝ бяха съобщили, че Флин е безследно изчезнал, петъците бяха най-лоши. Толкова искаше да се свърже с някой, че самата тя се бе обаждала на радио предаване. Знаеше какво е чувството да има други, които да те изслушат, които да почувстват твоята самота. Затова искаше да им се отблагодари, да бъде насреща за тях.

Набра номера. Четири позвънявания.

— Ало?

Прекъсна обаждането разтреперана, всички стари емоции се отрициха като цунами в нея — последната нощ, която бе прекарала с Флин, спяща в обятията му. Той ѝ предложи през онази вечер. Седмица по-късно ѝ бяха казали, че е безследно изчезнал.

Вече го нямаше.

Чакаше го и отказваше да повярва, че Флин бе изчезнал. Започна да вижда чертите му в лицата на другите — в метрото, на улицата. Мислейки понякога, че е той, тя бягаше след мъжа, преди да може да се спре. Съзнанието ѝ бе започнало да ѝ играе номера. Тюлените работеха в сенките — вероятно е бил под прикритие и ще се прибере скоро у дома. Но той никога не се прибра вкъщи.

„Спомняш ли си, Ели Джеймс?“

Господи, какви ги вършеше? Това не бе гласът на Флин. Проклинайки отново, хвърли телефона на съседната седалка и включи колата на скорост. Докато шофираше, чистачките тракаха, мокрите есенни листа покриваха черния и лъскав като мазут асфалт и дълбоко в себе си тя знаеше, че нещо се бе променило.

Прибра се вкъщи и се качи на горния етаж. Отвори вратата на стаята на Джесика. Дъщеря ѝ бе заспала. Погали я по главата и я целуна леко. Но Джесика се събуди и седна в леглото. Светлината от верандата хвърляше сенките на движените от вятъра дървета по стените и по лицето на дъщеря ѝ. Лампите отвън винаги бяха включени, Ели не искаше Флин да се прибере в тъмнина. Смяташе, че по някакъв начин светлината ще води пътя му обратно към нея. Старите навици умираха трудно.

— Какво се е случило, мамо? — попита Джесика сънено. — Не приключи предаването правилно, не каза на слушателите си, че аз свирех на тропета.

Ели седна внимателно на ръба на леглото. Дъждът валеше силно, тропайки по прозорците. Тежките мокри клони на боровете стържеха по покрива.

— Съжалявам, Джес. Аз... — Защо го бе скрила? — Разстроих се. След като чух всичките тези истории, аз...

— Помисли си за татко?

— Да — прошепна тя, — сетих се за баща ти. — Погали косата на дъщеря си. Бе мека и тъмна като тази на Флин. — Понякога... само понякога се чудя дали все още не е някъде там. Толкова щеше да се гордее с теб.

Вятърът разтърси прозорците, а прозвучалата в далечината сирена звучеше натрапчиво, самотно.

Той се събуди в мрачна тишина. Объркването и страха го бяха сграбчили, пот изби по тялото му. Размърда глава върху възглавницата. Очертанията на хотелската стая се проясниха. Чу дъжда. Беше в Щатите, Тихоокеанския северозапад.

Исусе!

Стана, прекоси стаята, сложи ръце на скрина и наведе глава към гърдите, изчаквайки болката в крака му да утихне.

Взе си душ и се облече. Тръгна към къщата на Ели Джеймс с кутията под мишница. Беше хубаво бунгало, скрито от океана. Дъждовните капки се отцеждаха от гигантския клен в дъното на алеята. Оранжеви и кафяви листа колкото дланта му гниеха на земята.

Дъхът му излизаше на бели облачета от студения въздух. Облаците се спускаха ниско над далечните планини.

Прочете името на пощенската кутия — Уинтърс. Имаше само една кола в гаража. Дали господин Уинтърс бе у дома, или бе отишъл на работа?

Напрегна се и за малко не се скри в сенките на един храст, когато входната врата се отвори. Младо момиче с плетена шапка се спусна по стълбите на верандата с училищна раница, праметната през рамо. Махна към прозореца на горния етаж и тръгна по пътя около къщата.

Погледът му се насочи към горния прозорец и видя фигурата ѝ, но тя пусна пердето. Макс стоеше неподвижно под клоните на клена, а водата капеше във врата му.

Не можеше да го направи.

Но трябваше. Не за себе си, а за някой, когото не можеше да забрави.

„Представям си как се прибирам при теб, Ели. Представям си как изглеждаш. Как ще се почувствам, когато обвиеш ръце около мен и ме прегърнеш. Представям си мириса и очертанията на тялото ти в ръцете ми. Искам да знаеш, че те обичам...“

Може би, когато ѝ дадеше кутията с писма щеше да разтrese малко спокойния ѝ живот. Но той беше тюлен. Беше дал обет на колега военнослужещ, на брат по оръжие.

Приятел, чийто писма до Ели ги бяха поддържали живи цели четиринадесет години. Но нещо друго го дърпаше назад, нещо, което не смееше да признае — чувстваше се така, сякаш Ели принадлежеше на *него*. В продължение на години бе копнял до болка да я види, да я докосне. Част от него искаше тя да знае, че именно *тя* беше тази, която го бе върнала у дома, въпреки че Флин не бе успял.

Докато стоеше нерешително, входната врата се отвори внезапно. Беше Ели.

И гледаше право в него.

Времето спря, разтегли се като ластик. Тя излезе навън, обвила ръце около корема си. Внезапен порив на вятъра разпиля кестенявите

къдрици по лицето ѝ, докато прекосяваше верандата. Той видя, че стиска мобилен телефон в едната си ръка.

Тръгна бавно към нея през поляната. Погледът ѝ се стрелна покрай него и той разбра какво търсеше тя — нямаше кола пред къщата.

Адреналинът премина през Ели. Това беше той, Макс, слушателят, който се обади снощи. Трябваше да бъде.

Беше висок, може би метър и деветдесет, косата му бе тъмноруса с военна прическа, силна челюст, високи скули — опасен вид. Широките рамене опъваха черното кожено яке. Крачката му бе бавна и целенасочена заради накуцването.

Погледът ѝ се спря на кутията под мишницата му. Обзе я страх.

— Какво искаш? — извика тя.

— Само минутка от времето ти.

Изкачи стълбите на верандата, докато говореше, а ботушите му тропаха тежко върху старото дърво. Толкова отблизо Ели можеше да види цвета на очите му — наситено тъмносиньо. Лицето му бе в белези, кокалчетата на ръцете му също. Боец, пречупен боец. Прецени, че е в края на тридесетте, въпреки че бе трудно да се каже. Якето му бе отворено и можеше да види опънатата по мускулестия гърден кош черна тениска.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Обви ръце около тялото си.

— Ти си Макс — прошепна тя.

— Мадокс Макдона — отговори той. — За кратко Макс. — Крива усмивка изви устните му. — Или Мад Дог. Но това бе в друго време и на друго място. — Очите му се спряха на пръстена на ръката ѝ.

Гърбът ѝ се скова, пръстите ѝ стискаха телефона, а палецът ѝ бе близо до копчетата.

— Не трябваше да се обаждам в предаването. Съжалявам, ако съм те разстроил, Ели.

— Имаш една минута да ми кажеш това, което искаш, преди да се обадя на ченгетата.

Той въздъхна бавно, а лицето му се стегна. Изминаха няколко дълги секунди, преди да проговори.

— Бях с лейтенант Флин Трейбърн, когато той умря.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Не можеше да помръдне.

— Лъжеш — прошепна тя. — Ти си някакъв извратен шибаняк, който е дошъл си играе с ума ми. Махай се от верандата ми, преди да съм се обадила на 911.

— Дойдох да ти дам това — протегна той кутията към нея. Бе покрита с тъмнолилав плат с щамповани листа.

Ели преглътна, страхувайки се да узнае повече, да види какво има в тази кутия. Имаше нужда да вярва, че Флин щеше да се върне у дома. Имаше нужда да продължава да го обича. Целият ѝ живот се крепеше на това. Помисли си за Джесика, за това как ѝ казва, че баща ѝ е починал.

— Моля те — каза тя отчаяно.

— Това са писма, Ели. От Флин.

Макс видя как тя отпусна ръце, как се бореше да не се срине, как отказваше да погледне към кутията. Времето спря.

Вятърът отново разбърка косата ѝ. За миг изглеждаше горда, после очите ѝ се разшириха и чертите на лицето ѝ се изопнаха. Отстъпи крачка назад, раменете ѝ се прегърбиха, сякаш някой я бе ударил в стомаха. Сграбчи вратата на дръжката, търсейки опора, и го погледна със златистокафявите си очи, навлажнени и пълни с мистерия.

Макс имаше чувството, че пристъпва през времето и реалността.

— Кога... къде...? — запъна се тя. — Какво се случи с него?

— Може ли да вляза, Ели?

Разположиха се в малкия хол. Огънят пращеше в черната чугунена камина. Медните отблясъци на пламъците заблестяха в косата ѝ и напомниха на Макс за есента в широколистните гори у дома.

— Хеликоптерът ни бе свален от вражески огън на северозападния бряг на Африка...

— Казаха ми, че е било инцидент по време на обучение в Аденския залив — прекъсна го тя.

Кутията лежеше в скута ѝ, ръцете ѝ бяха положени върху капака. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от напрежение.

Макс спря погледа си на гладката златна ивица около левия ѝ пръст и стомахът му се стегна. Част от него се радваше, че Флин не се бе прибрал у дома, за да види годеницата си омъжена. Това щеше да го убие.

— Мисията ни бе поверителна, Ели — каза той тихо. — И най-вероятно ще остане такава. Не би трябвало да ти казвам това. — Макс замълча за миг. — Но дадох дума на Флин. Ще ти кажа само толкова, колкото да спазя обещанието си.

Очите ѝ задържаха неговите, чертите на лицето ѝ се стегнаха.

— Те са ме излъгали — каза тя.

— От съображения за сигурност. Не можеш да говориш с никого за това. Ще трябва да отрека.

— Продължавай.

— Флин и аз бяхме единствените, които оцеляха от катастрофата в океана. Бяхме пленени почти веднага...

— Казаха, че четирима тюлени са безследно изчезнали.

— Правилно. Четири тела не бяха намерени. Но доколкото знам, само двамата с Флин бяхме единствените живи, плаващи в Атлантическия океан. Бяхме качени на вражески лодки и отведени на брега.

— Кои врагове?

Той задържа погледа ѝ.

— Ели, казвам ти каквото мога.

Устните ѝ се притиснаха в строга линия, докато обмисляше информацията и Макс внезапно изпита нужда да се изправи и да седне до нея. Да я прегърне и утеши. Да усети кестенявата ѝ коса с бузата си.

„Косата ти е като коприна, Ели. Усещам я сега между пръстите си, когато мисля за онази последна нощ, в която бяхме заедно — знаеш ли, тази нощ промени живота ми...“

Макс пое дълбоко въздух.

— През следващите тринадесет години бяхме прехвърляни от един лагер в екваториалната джунгла в друг, от една вражеска група на друга, забравени, гниещи в плен.

Ели не помръдна, но малко мускулче започна да потрепва отляво на долната ѝ устна.

— Тогава намерихме пролука и решихме да избягаме. — Макс търсеше думи, с които да опише основното. — Прекарахме шест, може би седем месеца в джунглата, криейки се в началото, а след това се опитахме да пресечем границата. Разболяхме се, оцелявахме с каквото можехме. Натъкнахме се на бунтовници и Флин пое с бедрото си удара на мачетето, предназначено за мен. — Тюленът преглътна. — Това бе началото на края. Раната се инфектира. Инфекцията започна да се разпространява, бактериите се развъждаха ужасно бързо във влажната и гореща джунгла. — Погледна надолу към белязаните си ръце, а спомените кръжаха като лешояди около него. — Стигнахме до границата, която бе река. Голяма, кафява, шиб... пълноводна река — поправи се той. — Бунтовниците ни настигнаха, когато я бяхме преминали наполовина, и откриха огън по нас. Останахме във водата, докато се стъмни, носейки се по течението.

Макс потърка коленете си. Мълчанието на Ели го караше да се чувства неудобно.

— Флин... потъна малко преди изгрев. Гмурнах се да го извадя, направих му сърдечен масаж във водата и той се съвзе. Но след един час го загубих, така или иначе. Той умря в ръцете ми, Ели.

Тя проплака и той не можеше да я погледне в очите.

— Течението го грабна от ръцете ми в тъмните часове на зората.

— Може би не е умрял. Може би се е събудил отново и...

— Той умря в ръцете ми, Ели. — Макс се поколеба, борейки се с чувствата, които изгаряха гърдите му. — Преди да си отиде, ме накара да обеща, че ще се върна у дома да те намеря. Накара ме да обеща, че ще ти разкажа какво се е случило. — Още една вълна от емоции го

заля. Той замълча, опитвайки се да се съвземе. Дърветата в камината пращяха в тишината. — Искаше да знаеш, че се опита да се върне при теб, че те обичаше до самия край. Флин искаше да ти кажа, че е оцелял толкова дълго, защото знаеше, че го чакаш.

Лицето ѝ бе бяло като лист. Горната ѝ устна трепереше, а очите ѝ блестяха.

— Но *ти* се върна.

— Нямахте да мога да го направя, ако не му бях обещал. Тук съм заради теб, Ели, заради любовта на Флин към теб.

Тя се втрени в него, сълзите ѝ си проправиха сребърни пътеки по бузите ѝ, а в кафявите ѝ очи се таеше гняв, дълбок гняв към него.

Той отново погледна към пръстена ѝ. Тя забеляза погледа му и ръката ѝ инстинктивно се премести от капака на кутията. Неизречени думи витаеха във въздуха като живи.

„Ти си омъжена, Ели, и имаш поне едно дете. Флин щеше да се върне към това.“

— Отне ми известно време да стигна до Форт Орчард — каза той. — Бях подложен на разпит, лечение, освобождаване от отговорност. И това — кимна той към кутията, която лежеше неотворена в скута ѝ. — Писмата на Флин за теб. Нуждаех се от време, за да ги напиша.

Тя погледна към кутията.

— Не разбирам... той ги е написал за мен? Ти как...

— Изговаряше ми писмата си. Започна, след като бяхме прекарали три години в ада и бяхме загубили всякаква надежда. Една вечер, след като бяхме оковани заедно в новия лагер, оставени сами да ни изтича кръвта в малката барака, в тъмнината, която бе толкова непроницаема, че се чудехме дали ще видим отново светлината, аз го помолих да ми разкаже за теб. Той го направи и това ни запази живи през онази нощ. На следващата вечер го помолих отново и тогава Флин започна първото устно писмо към теб.

Макс замълча за момент. Когато проговори отново, гласът му бе дрезгав.

— Писмата ни свързваха с дома. Караше ни да вярваме, че не сме забравени, че ще се измъкнем оттам. И с всяка дума стремежа ни да оцелеем ставаше все по-силен и съсредоточен.

Тя прокара ръка по кутията в скута си, но вниманието ѝ бе приковано в него. Гневът все още тлееше в очите ѝ.

— Докато слушах думите на Флин, ти оживя за мен, Ели. Започнах да те виждам в съзнанието си. Ти стана част от мен — чувствах, че принадлежиш на двама ни. Да говорим за теб стана като наркотик. Когато на Флин му липсваха думи, аз го карах да повтаря стари писма. Понякога думите му се изменяха, но останаха запечатани в съзнанието ми. Когато чувствах, че съм на път да изгубя разсъдъка си, можех да ги прочета и те ме правеха отново силен. След завръщането ми ги записах, докато бях в болницата. За теб. За него. Дума по дума.

— Това не е възм...

— Знаеш ли какво не е възможно, Ели? Да си представиш какво е да бъдеш военнопленник за проклетите четиринадесет години. Нямах отражение, нямах компания, с която да се разсееш. Няма норми. Не знаеш кое е правилно и кое не... Правиш това, което е нужно, за да оцелееш. И, да, може би ще полудееш. Но Флин бе моята скала, а аз бях неговата. Ти се превърна в нашия фар, символа на дома, заради който бяхме заминали — да пазим нашите брегове. Ти ме върна у дома, Ели.

Тя погледна към него, наистина го погледна в очите, сякаш търсеше да види всичко, което бе видял той, някой спомен за Флин, за някое чувство от психическата и физическата болка, която бяха изпитали. И Макс можеше да види как състраданието измести гнева и отричането.

— Все още нямам доказателство, Макс.

— Аз съм доказателството, Ели. Тези писма са. Няма да получиш повече от това. Технически той все още се води безследно изчезнал. И мисията остава секретна. Прочети ги.

Ели сведе поглед към кутията и бавно отвори капака.

Втренчи се в думите на първата страница.

„Писма до Ели“

Вдигна я.

„Моя скъпа Ели...“

Тя едва не се задави от вълната емоции.

— Така ли започваше?

— Всяка нощ.

Обърна друга страница.

„Скъпа Ели,
заспах с глава на гърдите ти онази последна нощ, в
която бяхме заедно, нощта, в която ми се обрече.
Почувствах го толкова близко, толкова сърдечно, че
прогони демоните в мен...“

Сълзите закапаха по страниците, размазвайки мастилото. Очите
й се замъглиха. Обърна страницата. След това обърна още няколко. С
треперещи пръсти докосна думите.

„Сънувах те отново снощи, Ели. Сънувах как се
прибирам у дома. Беше оставила лампата на верандата...“

Тя се задави от прилива на чувства и раменете й се повдигнаха,
когато наведе глава, изпълнена с огромно чувство на загуба, мъка,
болка. Макс стана, прекоси стаята и сложи ръка на рамото й. Беше
голяма, тежка и утешаваща — човешки контакт, който я караше да се
облегне на допира му.

— Мислех, че ти си *той*, когато се обади в предаването — каза
тихо тя. — Мислех, че се е върнал у дома... Таях надежда, че той...

— Съжалявам.

— Исках ти да беше той, Макс. *Исках ти да беше Флин.*

„Защо, искаше да каже, защо не умря ти вместо него, защо не си
Флин, тук, докосващ ме...“

Входната врата се отвори внезапно и Макс се завъртя уплашен.

— Мамо, забравих си обяда.

Дъщеря й се втурна в хола, сваляйки шапката си. Очите й
блестяха, а бузите й бяха зачервени от студа. Застина, когато забеляза
Макс, и погледът й се стрелна към майка й. Вниманието на Макс бе
насочено към момичето.

Косата й бе маса от гарвановочерни разбъркани къдрици, а очите
й бяха светлосиви с дълги мигли. Имаше строги черти.

Сърцето му блъскаше в гърдите. Сякаш виждаше отражение на някой друг. Бавно пристъпи напред. Ели се изправи на крака, движенията ѝ бяха нервни.

— Това е Джесика, моята дъщеря...

— Аз съм Макс — каза той, докато гледаше към момичето.

Очите на Джесика се отместиха към отворената кутия на дивана, след това се върнаха на майка ѝ.

— Ще ни оставиш ли за минутка, Джес. Двамата с Макс трябва да обсъдим нещо.

Несигурност премина по лицето на Джесика. Тя погледна към Макс.

— Добре ли си, мамо?

— Разбира се. Защо не си вземеш обяда и не отидеш на училище. Ще ти обясня по-късно.

— Тя е дъщеря на Флин — каза Ели, след като Джесика ги остави сами.

— Никога не ми каза — отвърна той с дрезгав глас.

— Не знаеше.

Макс погледна към снимката на етажерката. На нея бяха Ели, Джесика и някакъв мъж, който бе прегърнал и двете. Сякаш бяха на семейна ваканция — нагазили в снега, със ски в ръце, смеещи се.

— Случи се онази нощ, в която Флин замина.

„Онази нощ промени всичко...“

— Седмица по-късно получих известие, че е безследно изчезнал. По-късно научих, че съм бременна с неговото дете.

Погледът му се стрелна към нея, а сърцето го заболя.

— Джесика знае ли?

— Че баща ѝ е герой? Да, знае.

Вниманието му се върна на снимката с усмихнатото семейство.

— Аз... трябва да тръгна.

Тя не каза нищо. Не го помоли да остане и това го преряза като бръснач. Закуцука към вратата. Сложи ръка на дръжката, поколеба се за миг и каза:

— Отседнал съм в мотел „Трите бора“, стая 206. Утре си заминавам.

Сякаш искаше да пристъпи към него. Ръката ѝ се повдигна леко, после се отпусна.

Той си тръгна бързо.

Слава богу, отвън валеше и никой нямаше да види, че един военнопленник в продължение на четиринайсет години, един войник, можеше да плаче. Макс тръгна накуцвайки обратно към мотела, чувствайки се сякаш вътрешностите му бяха изтръгнати. Бе живял за този момент. Този момент го бе поддържал жив. Сега всичко бе приключило. Бе изпълнил обещанието си, бе написал писмата и ги бе дал на Ели. Това бе краят.

Какво, по дяволите, щеше да прави сега?

Спря в магазина, купи си патронче уиски и се прибра в стаята си. Сипа си три пръста в чашата, изгълта я и наля отново. Когато усети

лекото замайване, погледът му се замъгли и той започна да събира малкото си принадлежности в сака.

Бе толкова красива, колкото Флин я бе описал. И макар последните петнадесет години да го бяха опустошили и Флин да бе загинал, времето бе благосклонно към Ели Уинтърс.

„Представям си как се прибирам при теб, Ели. Представям си как изглеждаш. Как ще се почувствам, когато обвинеш ръце около мен и ме прегърнеш. Представям си мириса и очертанията на тялото ти в ръцете ми...“

Макс притихна, после изруга. Какво, за бога, си бе мислил? Тя бе омъжена — забранена. И, мамка му, болеше. Не бе осъзнал досега колко дълбоко бе обичал представата за нея, колко важна бе станала за него. Да я види сега бе като да види жена, която бе познавал през половината си живот.

Исусе, нямаше наръчник за това. Нямаше „Как да... в дванадесет стъпки“. Двамата с Флин бяха направили всичко по силите си да оцелеят. Бяха издържали неща, които никой не би трябвало да издържа, докато бяха оставени да умрат в някаква адска дупка в джунглата, очевидно забравени.

Как човек се справяше с това?

Как човек се връщаше в настоящето?

Щеше ли завинаги да върви встрани, на ръба на съществуването?

Можеше ли някога отново да стане нормален?

Вечерта, след като обясни на Джесика, че Макс Макдона е бил с баща ѝ, когато е починал, и я утеши, докато плачеше, Ели се качи в стаята си и легна в леглото с кутията писма.

Дъждът трополеше по прозорците, а боровете отвън се превиваха от вятъра. Придърпа завивката, светна нощната лампа и отвори кутията. Когато отново видя почерка на Макс, вината я заля.

Преди да започне да чете писмата, изпитваше нервност около него, несигурна дали може да му се довери, несигурна в чувствата,

които пораждаше в нея. Остави го да си тръгне в дъжда, без да му каже и дума, за което се мразеше.

Бе отишла до прозореца, гледайки го как куца по улицата, а позата му бе все още горда. Пречупен войник. А тя го пусна да върви, макар нещо вътре в нея да крещеше да изтича след него, да го спре.

Ели започна да чете. В два часа през нощта все още четеше, купчина смачкани кърпички лежеше отстриани, очите ѝ бяха подути и влажни, гърдите я боляха от необяснимо чувство.

„Моя скъпа Ели,

днес е рожденият ти ден, мисля. Трудно е да се каже толкова близо до екватора кое време на годината е. Денят и нощта идват като по часовник на всеки дванадесет часа целогодишно. Предполагаме, че сме в плен от пет години. Понякога не знам кой съм, а дори и нашите похитители не си спомнят защо са ни взели в плен, защо ни местят от лагер в лагер. Макс се опитва да брои дните. Той каза, че е време да ти напиша писмо за рождения ден. Помага ми да те запазя жива в спомените си. Кара ме да вярвам, че ще се прибера у дома.

Миналата година на рождения ти ден — няма да те лъжа, те изпитват удоволствие да ни измъчват — бях лошо пребит и загубих толкова много зъби, че не можех да говоря с теб. Затова когато похитителите ни заспаха, насред тъмната нощ, песента на щурците и звуците на джунглата, които приглушаваха думите ни, Макс започна да рецитира писмото за рождения ти ден. Мисля, че сега той те обича толкова, колкото и аз, Ели...“

Чу, че Джесика стана и отиде до тоалетната. Няколко минути покъсно вратата на спалнята ѝ се отвори.

— Мамо? Видях светлина в стаята ти. Добре ли си?

— Ела тук. — Ели потупа празната половина на двойното легло.

— Те те натъжават — каза Джесика за купчината писма.

— И ме правят щастлива. — Сълзите бликнаха отново. — Да знам колко го е било грижа, че по някакъв начин съм била с него до

самия край. — Издуха носа си. — Господи, толкова е трудно да се понесе всичко на един път.

Джесика се сви до нея.

— Мога ли да ги прочета?

— Нека да ги прочета първо аз, става ли?

— И този мъж, Макс, ги е написал вместо татко? — Ели кимна. — Това е невероятно.

— Да, така е — прошепна Ели, — мисля, че той е един невероятен мъж.

Джесика заспа свита до нея. Ели докосна косата ѝ — тъмна, почти синьо-черна като на баща ѝ. Очите ѝ също бяха като неговите. В известен смисъл, помисли си тя, Макс ги бе сближил двете. Бе донесъл подарък също и на Джесика.

Облягайки се на таблата на леглото, Ели затвори очи и се замисли за мъжа, който се бе върнал у дома. Флин бе споделил с Макс любовта, която изпитваше към нея, и това го бе довело до вратата ѝ. Бе ѝ донесъл очакваният край с думите си, с писмата.

Пое си дълбоко въздух. Чувства, които не знаеше, че съществуват, се пробудиха в нея, като някой, който се разтапяше, след като е бил замръзнал в продължение на години.

„Нямаше ли някой, който да те чака вкъщи, Макс? Нямаше ли собствена история, която да споделиш с Флин?“

Разтресе нежно рамото на дъщеря си.

— Джес, трябва да си легнеш. Утре си на училище.

Джесика отметна косата от лицето си, а очите ѝ бяха сънени.

— Добре ли си, мамо?

Ели се усмихна.

— Да, скъпа, ще се оправя, благодаря.

Но не беше сигурна за Макс.

В четири сутринта набра номера му, боейки се, че ще си тръгне, преди да има възможност да говори с него. Че никога няма да го види отново, отчаяно опитвайки се да се свърже с него, след като е прочела писмата, за да му благодари. Включи се гласовата поща. Ели слушаше съобщението, дълбокият му глас, дрезгав и подправен с намек за северно каролински акцент.

Затвори и погледна часовника. Паникьоса се. Облече се, сложи си палтото и тръгна към мотела. Излезе от колата и застана на

тротоара, докато дъждът я мокреше, а в нея забушуваха непознати чувства.

Макс ѝ бе помогнал да спре да се чуди, да узнае истината. Но също така бе направил всичко реално и истинско отново. Беше я върнал назад във времето, разкривайки дълбоката ѝ болка. Беше разбудил копнежи и нужди в Ели, които беше замразила за повече от десетилетие. Започна да трепери, а мократа ѝ коса полепваше по бузите ѝ.

Мека жълта светлина се процеждаше през щорите на стая 206, единствена в редицата затъмнени стаи. Ели се втренчи в нея, несигурна защо е дошла. Едва не се обърна да си тръгне, но нещо дълбоко и изгарящо я накара да отиде до стаята и да почука.

Вратата се отвори. Тя стоеше там, лицето ѝ бе бледо на светлината от коридора, мократа ѝ коса полепнала по лицето, а очите ѝ пълни с копнеж и объркване. Ръката на Макс стисна дръжката на вратата, а сърцето му биеше лудо в гърдите. Знаеше как изглежда — беше полугол, тялото му бе набраздено от белези и бе пил. Не се доверяваше на самия себе си.

— Ели? — Гласът му бе пресипнал.

Тя пристъпи напред, избутвайки го навътре. Макс продължаваше да държи вратата, блокирайки достъпа. Ели вдигна ръка и леко докосна един от белезите на гърдите му. Мъжът потрепери от хладната ласка на пръстите ѝ върху горещата му кожа и устата му пресъхна.

— Измъчвали са те — прошепна тя.

— Както и Флин.

— Четох за него в писмата.

Ръката ѝ се премести по-надолу върху друг белег на гърдния му кош. Макс усети как се възбужда.

— Ели, трябва да си тръгнеш. — Гласът му бе толкова груб от желание, че го уплаши.

— Дойдох да ти благодаря, Макс. Бях ужасена, че ще си тръгнеш, преди да го направя, и че никога няма да те видя отново.

Той се взря в устата ѝ, опитвайки се да не вижда това, което се четеше в очите ѝ. Тя пристъпи малко по-близо и той можеше да усети аромата на шампоана в косата ѝ. Над горната му устна изби пот. Грабна китката ѝ и я задържа. Тя трепна, страх се изписа по лицето ѝ,

след което се замени с нещо по-мрачно. Устните ѝ се разтвориха и дишането ѝ се накъса. Макс отмести ръката ѝ от гърдите си.

— Омъжена си.

Очите ѝ се разшириха. Тя бавно освободи ръката си от хватката му. Докато го гледаше в очите, свали пръстена и му го подаде.

— Прочети надписа, Макс.

Мъжът го взе, върна се в стаята и го вдигна към светлината. От вътрешната му страна бяха гравирани думите: „Ще те чакам завинаги“.

Погледът му се стрелна към нея. Дъждът удряше по покрива. Малки капки блестяха върху миглите ѝ като скъпоценни камъни.

— Не съм омъжена, Макс. Бог знае, че опитвах, но никога не можах да спра да чакам. Не бе честно да продължавам така. Нося пръстена заради Флин.

Стомахът му се сви, а в гърдите му забушуваха чувства — облекчение, трепетна възбуда и нещо, което дори не се опита да разбере.

— А Уинтърс? Човекът, който е на снимката на етажерката? Името на пощенската кутия?

— Може ли да вляза? Трябва да ти обясня. След всичките тези писма... Искам да ти разкажа всичко. Имам нужда да ме разбереш.

Той отстъпи назад и Ели влезе в малката стая. Бе горещо вътре, затова си свали палтото.

— Термостатът не работи — обясни ѝ той, затвори вратата и ѝ помогна с връхната дреха. Окачи я на вратата на банята и ѝ подаде пръстена.

Пръстите им се докоснаха леко и пулсът на Ели се ускори. Времето сякаш спря. Тя бавно вдигна глава, погледът ѝ срещна неговия. Преглътна, когато видя грубата провокация и чувството на опасност, които струяха от очите му.

Седна предпазливо на ръба на леглото — това бе единственото място, където можеше да се седне. Отметна мократа си коса назад.

— Наел си евтино общезитие, а? — опита да се пошегува, но не се получи.

Той не каза нищо, стоеше втренчен в нея, сякаш искаше да я погълне, а потта блестеше върху белязаното му съвършено тяло. Бузите ѝ се зачервиха. Полугол ѝ изглеждаше още по-голям и мощен, отколкото облечен. И знаеше от писмата какво изпитва към нея.

Ели се чувстваше така, сякаш бе познавала Макс Макдона от край време. Всичко, което искаше, бе да го прегърне, да почувства твърдото, покрито с белези тяло и ръцете му около себе си. Очите ѝ заблестяха.

Пресегна се бавно и взе ръката му в своята.

— Седни до мен, Макс.

Той го направи, не много близо, но достатъчно, за да усети топлината, струяща от тялото му. Мъжкият му аромат на афтършейв и уиски накара стомаха ѝ да се свие.

— Чаках, Макс — каза с дрезгав глас. — В продължение на седем години чаках Флин да се прибере у дома. Хората се опитваха да ми помогнат да продължа напред, искаха да ме накарат да повярвам, че е умрял, но в сърцето си чувствах, че той е още там и е жив.

— Беше.

Ели кимна с глава.

— Показа ми, че съм била права. Но бях млада, имах малка дъщеря и... Грег Уинтърс беше насреща, когато се нуждаех. Той ми даде първата работа в радиото. Добър човек е, Макс. Обичаше ме, помоли ме да се омъжа за него. Каза, че Джесика има нужда от баща, семейство. Мисля, че го направих заради нея. Опитах се да обичам Грег и може би успях донякъде. Но той знаеше, че споделя живота си с призрака на Флин. Мислеше, че ще го преодолее, но не можах. Бракът ни просто пропадна след две години. Помислих, че ще е най-добре да се разделим, не бе честно спрямо него. — Погледна към ръцете си. — Запазих фамилията Уинтърс, защото бях започнала да си изграждам име в бранша. Предполагам сложих пръстена, за да показва, че не съм свободна. Нямах нужда от никого, Макс, не и след провала с Грег. Имах Джесика, а останалата част от мен бе... мъртва.

Макс видя как раменете ѝ се отпускат и как изведнъж бе придобила изтощен вид.

— Досега — продължи тя тихо. — Целият ми живот бе основан на чакането на Флин. Сега, след като знам, че него го няма, вече не знам коя съм.

Той обхвана лицето ѝ с ръце. Очите ѝ срещнаха неговите.

— Хей — гласът му бе пропит със страст и състрадание, — разбирам. Аз също не знам кой съм вече и не знам откъде да започна.

Очите ѝ се насълзиха и Макс усети как тя се отпуска в ръцете му. Времето спря. Можеше да чуе бръмченето на хладилника, свистящите по улиците гуми на колите и самотната сирена, която прозвуча навътре в океана.

— Имам чувството, че те познавам, Макс Макдона — прошепна тя, докато го гледаше в очите. — Съжалявам за това, което казах. Радвам се, че се прибра.

Чувствата го заляха. Нуждата между двамата им нарасна и заблестя, като нажежена електрическа жица. Тя докосна гърдите му отново.

— Бъди с мен, Макс — прошепна тя с дрезгав глас и потъмнял поглед.

Той преглътна, копнежът го изгаряше отвътре прекалено силно, за да може да го контролира.

— Ели...

Целуна го, за да заглуши думите. Устните ѝ бяха меки, сладки и пълни с обещание. Мирисът ѝ, ръцете ѝ, обвити около него и езикът ѝ в устата му.

Страстта избухна в него и помете контрола му, а диво примитивно чувство препусна ожесточено в кръвта му. Всичко се сведе до този момент. Той я придърпа към себе си, гърдите ѝ се притиснаха силно към неговите, когато завладя устата ѝ, а езикът му се преплете с нейния.

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу към кръста му и стигнаха до ластика на боксерките. Той се отдръпна изведнъж, гърдите му се повдигаха тежко, а слабините му запулсираха.

— Ели? Сигурна ли си?

— По-сигурна отвсякога.

— Ще загася лампите.

— Не, остави ги — прошепна тя.

Под ярките светлини в хотелската стая, нямаше как да не забележи или да обърка жестокостта в белезите по тялото му. Искаше да ги види, да ги погали — искаше го целия. И не я бе грижа, че щеше да покаже всяка несъвършенство на своето тяло.

— Вече не съм на деветнайсет, Макс. Момичето в тези писма, в ума ти, не съществува. Искам да видиш коя съм сега, всеки недостатък в мен.

Той я целуна яростно и в корема ѝ пламна огън. Разкопча блузата и дънките си, докато отвърщаше на целувката. Обхвана гърдите ѝ, потърка зърното ѝ с палец, а от гърлото му излезе дрезгав стон. Плъзна ръка в бикините ѝ и Ели въздъхна от удоволствие, когато вкара пръста си в нея. Светът ѝ се разтресе, а дъхът ѝ се учести.

И сякаш изведнъж стаята не можеше да ги побере — беше твърде малка, твърде гореща, а навсякъде имаше захвърлени дрехи. Влажни коси, изпотени тела. Блъснаха се в таблата на леглото, в стената. Изплуваха дълбоко заровени чувства, нови изгаряха тялото ѝ, отдавна забравени спомени се сблъскаха с настоящето.

Макс я облегна на стената, тъмният му изгарящ поглед я погълна, когато я облада. Краката ѝ се увиха около кръста му, позволявайки му да навлезе по-дълбоко. Целуна я толкова силно, че тя усети вкуса на кръв, но не я бе грижа.

Макс се заби дълбоко в нея, пръстите му се впиха в дупето ѝ, когато я придърпа към себе си. Тя отметна глава назад с ръце около врата му, изви се към него, а удоволствието, болката и нуждата я извисиха. В гърдите ѝ се надигна писък, когато всеки нерв от тялото ѝ започна да трепери. Ели тласна таза си по-силно към неговия, побързо, а светът ѝ се превърна във въртелив калейдоскоп от черно и червено.

Той я задържа за момент, гърдите ѝ се притиснаха срещу белязания му гръден кош и тя можа да почувства по начина, по който мъжът трепереше, че бе близо до върха. Макс погледна в очите ѝ и се гмурна в нея докрай. Тя извика и отметна глава назад, докато оргазма я помиташе.

Някой почука по стената, явно бяха събудили хората в съседната стая, но не ѝ пукаше. Макс я изпълни отново, притискайки я силно към стената, и тя се засмя, останала без дъх, докато се държеше за него. Чувстваше се отново на деветнайсет.

Лежаха на леглото, а тя бе в прегръдките му. Макс я погали по влажната от дъжда и потта коса. Устните ѝ бяха подути и разранени.

„Почувствах го толкова близко, толкова сърдечно, че прогони демоните в мен. За един кратък миг не исках да тръгвам. Може би това бе предчувствие. Не исках да те загубя...“

Макс проследи с пръст извивката на гърдите ѝ, тъмните ѝ зърна.
— Той ме накара да се влюбя в теб, Ели.

Тя притихна и нещо се промени в нея. Макс видя как на лицето ѝ се появи страх като бързото размахване на крилата на молец.

Ели въздъхна, седна в леглото и започна да събира дрехите си. Сега почувства, че се страхува от него.

— Трябва да тръгвам — каза, нахлузвайки дънките си. — Джесика трябва да ходи на училище.

— Ти си добра майка, Ели.

Тя вдигна поглед от копчетата на блузата си, които закопчаваше, и в изражението ѝ имаше нещо неразгадаемо. Обърна се, грабна палтото и го облече.

Макс усети как сърцето му се сви.

Тя си тръгваше.

Това беше.

Край.

— Съжалявам, Ели.

Тя притихна, а в кафявите ѝ очи се появи уязвимост, която не бе виждал досега.

— Съжалявам, че аз успях да се върна у дома, а не Флин.

Тя пое дълбоко въздух и седна на леглото.

— Какво ще правиш, Макс?

— Предложиха ми работа в Източното крайбрежие.

— Ще я приемеш ли?

— Да — излъга той. Истината бе, че не бе сигурен. Имаше още няколко възможности.

— Кракът ти ще се оправи ли? — попита го тя, а в очите ѝ се четеше състрадание.

Той не искаше съжалението ѝ. Стана и уви кърпа около кръста си.

— Да. Е, полетът ми тръгва след няколко часа. — Очите им се срещнаха. — А ти, Ели? Ще се справиш ли?

— Да. Благодаря ти, Макс... за всичко.

Тя стана и се отпрати към вратата. Спря се с ръка на дръжката и внезапно се обърна.

— Утре е рожденият ден на Джесика, става на петнадесет. Ще се съберем на вечеря, само близки приятели. — Ели се поколеба. — Бих искала да те запозная с нея както трябва, Макс, да ѝ разкажеш за баща ѝ. Ще дойдеш ли?

Силно чувство прониза гърдите на Макс. Не смееше да се довери на гласа си. Знаеше какво се опитва да направи тя — подаваше му ръка. Не искаше всичко да свърши тук и сега. Бяха споделили нещо невероятно, дълбоко, нещо, което малцина щяха да разберат и тя не искаше да го загуби.

— Моля те — прошепна тя.

Когато на другата вечер Макс почука на вратата на бунгалото, носеше съвсем друга кутия под мишницата — подарък за Джесика, нещо, което мислеше, че Флин би избрал за дъщеря си. В ръката си държеше една-единствена червена роза.

Ели отвори вратата. В студения въздух отвън се разнесе аромата на домашно приготвена храна. Очите ѝ се спряха на розата.

— Няма наръчник за това, нали? — попита тя меко.

— Не, няма — отговори ѝ той.

Тя се наведе и го целуна леко по устните.

— Значи трябва да напишем свой собствен. — Хвана ръката му. — Ела вътре, Макс, искам да те запозная с някои хора.

Той пристъпи в меката светлина, знаейки, че най-накрая се бе върнал у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.